

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/23/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220201452
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8220201452.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobcu Obec Varadka, so sídlom Varadka 34, 086 36 Nižná Polianka, IČO: 00 322 695, právne zastúpený Avokátska kancelária Malničák a Semančíková, s.r.o., so sídlom Záhrandícka 29, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 860 891, proti žalovanému KIJA stav, s.r.o., so sídlom Štefánikova 1591, 085 01 Bardejov, IČO: 47 900 903, zastúpený splnomocneným zástupcom A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XX, XXX XX B., právne zastúpený advokátom JUDr. Matúš Hrib, so sídlom Tehelná 46, 085 01 Bardejov, o zaplatenie 9.698,74 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti čiastočnému rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 8C/2/2020-161 zo dňa 27. augusta 2021 a konečnému rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 8C/2/2020-238 zo dňa 07. marca 2022, takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e čiastočný a aj konečný rozsudok.

II. P r i z n á v a žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady i náhrady trov prvoinštančného konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým čiastočným rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5.000 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 06.06.2020 do zaplatenia, do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 451 ods. 1, 2, § 456, § 457, § 20 ods. 1, 2, § 34, § 35 ods. 1, 2, § 39, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 11 ods. 4, § 13 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, § 261 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 153 ods. 1, 2, 3, § 213, § 232 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov.

3. Súd prvej inštancie napadnutým konečným rozsudkom rozhodol tak, že:

„I) Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 4.698,74 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 06.06.2020 do zaplatenia, do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.“

II) Žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.“

4. Rozhodnutie právne odôvodnil § 451 ods. 1, 2, § 456, § 457, § 20 ods. 1, 2, § 34, § 35 ods. 1, 2, § 39, § 558, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 11 ods. 4, § 13 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, § 261 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 153

ods. 1, 2, 3, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, § 232 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov.

5. Vychádzal zo zistenia, že strany medzi sebou uzavreli dve zmluvy o pôžičke, ktoré za žalobcu uzavrela vtedajšia starostka bez predchádzajúceho rozhodnutia obecného zastupiteľstva. Suma peňazí bola odovzdaná bývalej starostke a bol vystavený príjmový i výdavkový pokladničný doklad. Suma peňazí nikdy nebola zaúčtovaná v účtovníctve žalobcu. Po lehote splatnosti bývalá starostka žalobcu pred notárom do notárskej zápisnice uznala dlh voči žalovanému v sume 4.800,- Eur a 4.700,- Eur a súhlasila s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Na výzvu žalovaného žalobca dobrovoľne zaplatil sumu 5.000,- Eur. Bývalá starostka žalobcu bola rozsudkom Okresného súdu Bardejov, č.k. 4T/1/2020-250 zo dňa 29.09.2020 uznaná za vinnú, že v období od 01.03.2019 do 30.11.2019 ako starostka obce opakovane bezdôvodne vyberala peniaze z pokladne obce, ako aj peňažné prostriedky z účtu obce v banke. Okrem iného jej bolo uložené nahradiť škodu spôsobenú obci týmto konaním.

6. V odôvodnení čiastočného rozsudku uviedol, že predmetný záväzkový vzťah je vzťah medzi dvoma právnickými osobami, pretože tieto nekonali v rámci predmetu svojho podnikania. Skutkovo medzi stranami nebolo sporné, (i) že zmluvy o pôžičke za žalobcu uzavrela vtedajšia starostka; (ii) že poskytnutá suma pôžičky bola odovzdaná k rukám bývalej starostky; že účtovníčka, ktorá od roku 2007 až doposiaľ zabezpečuje vedenie účtovníctva pre žalobcu nemá žiadnu vedomosť o pôžičke poskytnutej žalobcovi od žalovaného, žiadnu takúto pôžičku neúčtovala, v účtovníctve žalobcu nie je evidovaná žiadna pôžička a ani žiaden príjmový ani pokladničný doklad potvrdzujúci prijatie peňažných prostriedkov od žalovaného do pokladne žalobcu; (iii) že obecné zastupiteľstvo žalobcu v rokoch 2014-2018 nevedelo o žiadnej pôžičke od žalovaného pre žalobcu, žiadnu takúto pôžičku neschválilo a ani žiadnu takúto pôžičku žalobca neprijal, ako to vyplýva z potvrdenia poslankyne obecného zastupiteľstva Obce Varadka v období rokov 2014 - 2018 zo dňa 18.12.2020. Pre prijatie pôžičky na základe zmluvy, ktorú uzatvára v mene obce starosta zákon vyžaduje rozhodnutie obecného zastupiteľstva, pričom bolo preukázané, že obecné zastupiteľstvo takéto rozhodnutie vo vzťahu k pôžičkám poskytnutým žalovaným nikdy nevydalo, resp. neprijalo. Konanie bývalej starostky obce tak odporuje zákonu, čo je zaťažené absolútnou neplatnosťou takéhoto právneho úkonu. Z uvedeného dôvodu je potrebné na takýto právny úkon nazerať ako na taký, ktorý nikdy nevznikol a strany zmluvy sú si povinné podľa Občianskeho zákonníka vydať všetko, čo podľa zmluvy dostali. Bolo preukázané, že žalobca zaplatil k rukám žalovaného sumu 5.000,- Eur a žalovaný neposkytol obci nič, pretože sumu poskytnutej pôžičky bývala starostka žalobcu nevložila do pokladne obce a ani na jeho účet v banke. Uvedené znamená, že žalobca nedostal nič, avšak sumu 5.000,- Eur vyplatil žalovanému, teda žalovaný sa na úkor žalobcu obohatil a musí plnenie vydať. V predmetnej veci konal za žalobcu jeho štatutárny orgán (nie iný zamestnanec alebo člen), avšak bez splnenia osobitnej zákonnej podmienky, že je oprávnený tak konať len so súhlasom obecného zastupiteľstva, ktorý má formu kolektívneho rozhodnutia. Navyše sumu pôžičky starostka nevložila ani do pokladne alebo na účet obce a ak by tomu tak bolo, strany by si navzájom vydali, čo zo zmluvy dostali, avšak peniaze sa súčasťou majetku obce nestali. Z úradnej moci skúmal aj existenciu prekážky rozhodnutej veci, pričom zistil, že predmetná vec sa netýka totožného skutku ako v prípade veci vedenej pod sp. zn. 4T/1/2020, pretože peniaze z poskytnutej pôžičky neboli nikdy do majetku obce odovzdané. Nakoľko nesporne právo na zaplatenie sumy 5.000,- Eur voči žalovanému bolo preukázané, zaviazal na splnenie tejto povinnosti žalovaného, pričom ho zaviazal aj na zaplatenie úroku z omeškania, a to vo výške 5% ročne od 06.06.2020. Vo zvyšku uplatneného nároku predbežne zastával súd prvej inštancie iný právny názor, preto konštatoval, že o zvyšku uplatneného nároku rozhodne konečným rozsudkom. Záverom uviedol, že aj o trovách konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí.

7. V odôvodnení končného rozsudku uviedol, že predmetom ďalšieho konania zostalo žalobcom uplatnené právo na zaplatenie sumy 4.500,- Eur, ktoré boli vymožené v exekúcii a trovy exekúcie 198,74 Eur, ktoré tvoril súdny poplatok za udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo výške 16,50 Eur a trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 182,24 Eur. Závery o konaní bývalej starostky žalobcu, ktoré odporuje zákonu, čo je zaťažené absolútnou neplatnosťou takéhoto právneho úkonu a povinnosťou vydať si všetko, čo podľa zmluvy strany dostali sa týka aj tej časti, ktorá bola žalovanému vymožená v exekúcii. Na plnenie, ktoré bolo vymožené v exekúcii, nemožno nazerať ako na také, ktoré bolo poskytnuté bez právneho dôvodu. Exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie na podklade riadneho exekučného titulu, pretože jeho materiálna vada spočíva v absolútnej neplatnosti (keď právny úkon starostky obce nebol schválený uznesením obecného zastupiteľstva) nebol zrejmy z exekučného titulu a preukázanie schválenia právneho úkonu sa pre vyhlásenie o uznaní dlhu a

súhlase s exekúciou nepredkladalo. Exekúcia sa materiálne viedla na základe uznania dlhu starostkou obce, ktorý dlh neexistoval, pretože nevznikol platne, ako to vyšlo neskôr najavo. Takyto dlh bývalá starostka obce zároveň nemohla platne uznať pred notárom, pretože uznať možno len dlh, ktorý vznikol z platného právneho úkonu. Pohľadávka žalovaného tak nebola vymáhaná bez právneho dôvodu, ale vymožené plnenie bolo žalovanému poskytnuté z neplatného právneho úkonu, čo vo výsledku je tiež bezdôvodným obohatením. Na ťarchu žalobcu nemohol vziať ani fakt, že obranu v exekučnom konaní žalobca nerealizoval, pretože takáto povinnosť zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva a takisto možno uznať, že realizovanie obrany v exekúcii je časovo náročné a pokiaľ žalobca ako obec mal záväzky, ktorých realizácii bránila prebiehajúca exekúcia, prípadne bol blokován majetok obce v takom rozsahu, že bolo potrebné na ťarchu žalobcu konať promptne. Keďže je právny úkon, ktorým bývalá starostka obce žiadala žalovaného o poskytnutie pôžičky zaťažený vadou, ktorá ho robí absolútne neplatným, potom je bez právneho významu pre tento spor, ako bývalá starostka obce s poskytnutou pôžičkou naložila. Rovnako aj okolnosť, či žalovaný vedel alebo nevedel o zámere bývalej starostky ponechať si peniaze nie je rozhodujúca. Keďže navyše nebola suma peňazí ani žalobcovi odovzdaná (preukázateľne evidovaná v účtovníctve), zaplatením tejto sumy žalobcom sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Žalobca tak nebol povinný žalovanému nič vracať, keďže nedostal nič ani zo zmluvy a ani fakticky. Rovnako by tak v spore neprinieslo výhodu pre žalovaného ani vypočítanie navrhovaných svedkov, pretože medzi stranami nebolo sporné, či sumu peňazí žalovaný požičal alebo ju financoval zo svojho majetku a že žalobcu na vrátenie pôžičky vyzýval. Ďalej uviedol, že k vymoženiu sumy v exekučnom konaní došlo dňa 27.04.2020 prevodom na účet súdneho exekútora, teda k zaplateniu došlo po období, v ktorom bol spáchaný stíhaný skutok v trestnom konaní. Z uvedeného dôvodu, ako aj z dôvodu, že nejde o totožnosť skutku a subjektov strán sporu nemožno konštatovať prekážku rozsúdenej veci. Bolo preukázané, že žalobca zaplatil k rukám žalovaného celkom sumu 9.698,74 Eur, ale žalovaný neposkytol obci nič. Nakoľko žalovaný plnil na podklade neplatného právneho úkonu a zároveň peniaze nikdy nedostal, musí mu žalovaný vydať o čo sa obohatil. Žalovaný je tak okrem sumy 4.698,74 Eur povinný žalobcovi zaplatiť aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne, a to od dňa 06.06.2020, keďže žalovaný sa dňa 05.06.2020 dozvedel o uplatnenom práve žalobcu.

8. Výrok o trovách konania odôvodnil tak, že žalobca bol v konaní plne úspešný, preto mu patrí právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. K žiadosti žalovaného o zohľadnení dôvodov hodných osobitného zreteľa uviedol, že žalovaný bol na základe predžalobnej výzvy oboznámený s tým, na akom právnom základe sa žalobca domáha plnenia, preto mal dostatok času na prekonzultovanie veci s prípadným požiadanim advokáta o právnu pomoc. V priebehu konania nebolo po skutkovej stránke tvrdené a ani preukázané nič, čo by nebolo zrejmé už pred začatím konania. Nezistil okolnosti na strane žalovaného a ani také osobitosti vo vzťahu k prejednávanej veci, ktoré by odôvodňovali aplikovať výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporu.

9. Proti čiastočnému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to v celom rozsahu. V prvom rade namietal nesprávne právne posúdenie veci vo vzťahu k záveru súdu o plnení bez právneho dôvodu, keďže súd svoje závery opieral o nepreukázanú skutočnosť. Zároveň sa nestotožnil s úvahou súdu, že konanie bývalej starostky bolo zaťažené absolútnou neplatnosťou, pretože neudelenie súhlasu obecného zastupiteľstva nebolo jednoznačne preukázané, a teda úvahy súdu je predčasná a nedostatočne odôvodnená. Nesprávne právne posúdenie veci vzhľadom aj v tom, že súd svoje rozhodnutie skutkového stavu oprel iba o dokazovanie oboznámením listín doložených a prezentovaných žalobcom a procesne vo veci na konanom pojednávaní postupoval striktnie podľa zásady koncentrácie konania. Zároveň sa nestotožnil s úvahou súdu prvej inštancie, že vo veci nebolo potrebné poukázať na opodstatnenosť dôvodnosť jeho bezdôvodného obohatenia sa na úkor žalobcu. Namietal, že súd nevykoval ani jeden z listinných dôkazov v súlade so zákonom. Nesprávne vykonané dôkazy podľa jeho názoru zakladajú odňatie možnosti konať pred súdom, pretože dochádza k odňatiu práva účastníka konania vyjadriť sa k vykonanému dôkazu. Skutočnosť, že súd dospel k záveru, že boli naplnené podmienky vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nemôže byť dôvodom, pre ktorý nebolo potrebné listinné dôkazy vykonať v súlade so zákonom. Bez vykonania niektorých listinných dôkazov nemohol mať súd žiadnu vedomosť o tom, či tieto dôkazy nepreukazovali iný stav a inú skutočnosť prezentovanú v jeho písomných vyjadreniach. Uvedené napokon znamená aj to, že čiastočný rozsudok sa stal celkom nepredvídateľný. Nesúhlasil ani s tým, že neboli vykonané ani ďalšie navrhované dôkazy, a to výpovede svedkov a predloženie ďalších listinných dôkazov, preukazujúci úplne iný skutkový stav. Namietal, že súd prvej inštancie nijako nevysvetlil, prečo neakceptoval návrhy na predloženie ďalších listinných dôkazov a svedeckých výpovedí, preto mal za to, že mu bolo odňaté

právo na spravodlivý proces. Za nezakladajúcu na pravde označil argumentáciu súdu prvej inštancie v bode 5. odôvodnenia, pretože sa z nariadeného pojednávania riadne a včas ospravedlnil, a to z objektívnych dôvodov. Uviedol, že čiastočný rozsudok sa s ohľadom na odôvodnenie javí ako rozsudok pre zmeškanie, avšak podľa jeho názoru súd prvej inštancie neskúmal splnenie procesných podmienok pre jeho vydanie. Na základe uvedeného navrhol čiastočný rozsudok zrušiť v celom rozsahu a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalobca sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že odvolanie žalovaného je všeobecné a zmätočné, pretože argumentácia žalovaného postráda akékoľvek konkrétne tvrdenie alebo fakty. Žalovaný neuviedol žiaden argument odôvodňujúci ním uplatnený odvolací dôvod, t.j. nesprávne právne posúdenie veci. V podanom odvolaní nebolo uvedené ani uplatnenie nesprávneho právneho predpisu zo strany súdu a ani nesprávny výklad použitého právneho predpisu. Ďalej namietal, že odvolanie je založené na nepravdivých skutkových tvrdeniach, keďže v odvolaní nebol špecifikovaný konkrétny postup, ktorým sa mal súd dopustiť porušenia svojich povinností spôsobom ako definuje žalovaný. Ďalej uviedol, že zo strany žalovaného neboli v priebehu konania uvedené žiadne návrhy na vykonanie dokazovania a nie je pochybením súdu, keď nevykonal doplnenie dokazovania, keď takýto návrh nebol prednesený. Bolo povinnosťou žalovaného riadnym spôsobom navrhnúť doplnenie dokazovania, avšak je zrejmé, že žalovaný rezignoval na svoju povinnosť účastníka konania. Zároveň totožným spôsobom postupuje aj v tomto odvolacom konaní, keď vlastné tvrdenia nepreukazuje žiadnym konkrétnym argumentom alebo dôkazným prostriedkom. Neudržateľnosť argumentácie žalovaného dokumentuje aj skutočnosť, že rozsudok súdu prvej inštancie sa snaží prezentovať ako rozsudok pre zmeškanie, avšak vo veci nebol vydaný rozsudok pre zmeškanie a súd návrh na jeho vydanie zamietol. S prihliadnutím na uvedené je zrejmé, že uvedená argumentácia žalovaného nemá oporu v skutkovom stave a ani v príslušnej právnej úprave. Napokon namietal aj nedôvodnosť podaného odvolania, keďže toto v rozhodných častiach nezodpovedá zákonným požiadavkám na odvolanie v zmysle zákona. Odvolanie žalovaného nie je dôvodné a mal za to, že súd postupoval správne a rozhodol v súlade s príslušnou právnou úpravou.

11. Žalovaný sa k podanému vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

12. Proti konečnému rozsudku bolo taktiež podané odvolanie zo strany žalovaného v zákonnej lehote. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. e), f), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C.s.p.“). Podľa jeho názoru súd prvej inštancie nesprávne poukazuje na § 20 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože toto nemožno uplatniť vo vzťahu k aktu prevzatia peňazí. Ďalej uviedol, že zamietnutie jeho návrhov na vykonanie dôkazov má nepochybne vplyv na správnosť rozhodnutia súdu vo veci. Pokiaľ sa jednalo o svedka – prechádzajúceho konateľa žalovaného, bol nevhrtutý, aby vypovedal o to, že bývalá starostka mu predložila aj uznesenie obecného zastupiteľstva a tiež o tom, že prostriedky prebrala za žalobcu, teda obec nie sama pre seba. V ďalšom sa jednalo o svedka, ktorý mu požičal peňažné prostriedky za účelom ich ďalšieho požičania žalobcovi, nie starostke a tento svedok sa zúčastnil aj jednaní o vrátení týchto prostriedkov za prítomnosti bývalej starostky. V neposlednom rade bola navrhnutá svedkyňa – bývalá účtovníčka, ktorá pôžičku účtovala smerom k obci a jednak zasielala aj výzvu na jej splnenie, čo tiež svedčí o tom, že prostriedky boli poskytnuté obci, nie bývalej starostke. Ďalej spochybnil aj dôkaz, a to prehlásenie bývalej starostky žalobcu, keďže sa jedná o klamlivé a účelové vyjadrenie, a to s poukazom na predloženú zápisnicu o jej výsluchu. Namietal, že dokazovanie je neúplné, pretože mu súd nedal možnosť brániť sa v konaní a z vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým záverom. Ďalej uviedol, že z dôkazov obsiahnutých v spise plynie, že pôžička sa týkala zmluvných strán, nie starostky, teda plnenia sa poskytovali výlučne medzi stranami a pokiaľ súd konštatuje niečo iné, vychádza z nesprávnych skutkových zistení a vec nesprávne právne posudzuje v otázke povinnosti žalobcu, nie bývalej starostky. V súvislosti s výkladom platnosti prevzatia prostriedkov pôžičky sa potom pýtal, komu mal tieto prostriedky odovzdať, ak nie starostke a tiež, ktoré zákonnú ustanovenie mu dáva možnosť, resp. povinnosť kontroly spôsobu zaúčtovania zmluvného vzťahu. Poukázal na to, že účtovníctvo je internou vecou žalobcu a žiadne ustanovenia o zmluvných vzťahoch v občianskom a obchodnom práve nedávajú ani možnosť a ani povinnosť veriteľa kontrolovať účtovníctvo. Podotkol, že bývala starostka vystavila a aj vydala účtovné doklady opatrené pečiatkou žalobcu, žalovaného a taktiež podpismi, ktoré sa v súdnom spise nachádzajú, pričom pri hodnotení dôkazov uprednostnil súd len prehlásenie účtovníčky bez konfrontovania týchto dôkazov. Pokiaľ z dôkazov plynie, že pôžička bola žalobcovi odovzdaná a nejde o platnú zmluvu, tak žalobca bezdôvodne prijal sumu 9.500,- Eur, preto ju bol povinný

vrátiť a nie titulom neplatnej pôžičky, ale titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Ak teda prostriedky v časti prijal a v časti exekučne vymohol, nemohol sa obohatiť na úkor žalobcu, v dôsledku čoho mal súd žalobu zamietnuť. K rozhodnutiu o trovách konania uviedol, že súd neuplatnil § 265 C.s.p.. Tak ako bolo právom žalobcu nebrániť sa v exekučnom konaní, tak bolo jeho právom nereagovať na výzvu. Uviedol, že nemohol od začiatku vedieť o neúspechu svojej obrany, a to aj v tej časti sporu, keď samotný súd nemal jasno ako rozhodne v časti žaloby o vrátenie zexekvovaného dlhu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov celého konania.

13. Žalobca sa k podanému odvolaniu žalovaného vo vzťahu ku konečnému rozsudku nevyjadril.

14. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

15. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

16. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nevykonaním navrhnutých dôkazov, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05).

17. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

18. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t.j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.. Zároveň tiež nie je možné prehliadnúť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

19. K námietke nevykonania navrhnutých dôkazov odvolací súd uvádza, že navrhovanie dôkazov predstavuje jedno z práv ale zároveň i povinností strany sporového konania, pričom navrhnutie dôkazu automaticky nezakladá povinnosť súdu takýto dôkaz aj vykonať. Len súd rozhoduje, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná, a to z dôvodu aby sa tak predišlo vykonávaniu tých dôkazov, ktoré

sú pre prejednanie a rozhodnutie veci irelevantné. Vykonávaním všetkých (aj nepodstatných dôkazov) by zároveň dochádzalo aj k mareniu rýchlosti a hospodárnosti konania. V prípade, ak súd nevykoná navrhnuté dôkazy, musí v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo ich nevykoná. V takomto prípade samotné neakceptovanie vykonania navrhnutých dôkazov samo o sebe nemôže znamenať porušenie práva strany sporu. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či do práva na spravodlivé súdne konanie by mohol nastať len vtedy, ak by takýto záver súdu o nevykonaní navrhnutého dôkazu bol zjavne nedôvodný alebo by takémuto záveru chýbala predchádzajúca racionálna úvaha súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by bola strana sporu nevykonaním navrhnutého dôkazu postavená do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana sporu v konaní. Odvolací súd má za to, že ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

20. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Táto odvolacia námietka nebola naplnená.

21. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

22. Žalobca sa v predmetnom prípade domáhal od žalovaného vrátenia sumy bezdôvodného obohatenia spolu v celkovej výške 9.698,74 Eur (4.800,- Eur a 4.700,- Eur), ktorú vrátil žalovanému z dôvodu, že malo ísť o sumy, ktoré mali byť žalobcovi poskytnuté zo strany žalovaného na základe dvoch uzatvorených zmlúv o pôžičkách medzi žalovaným a bývalou starostkou žalobcu. Súd prvej inštancie rozhodol o žalobcom uplatnenom nároku najprv čiastočným rozsudkom, čo do sumy 5.000,- Eur, ktorá bola žalovanému vrátená pred začatím exekučného konania a o zvyšku žalobcom uplatnenej sumy, t.j. 4.500,- Eur, trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 182,24 Eur a súdneho poplatku za udelenie poverenia vo výške 16,50 Eur rozhodol následne konečným rozsudkom. Voči čiastočnému rozsudku, ako aj voči konečnému rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Odvolací súd sa preto najprv zaoberal obsahom odvolania podaným žalovaným proti čiastočnému rozsudku.

23. Vo vzťahu k čiastočnému rozsudku žalovaný namietal, že súdom prvej inštancie neboli vykonané listinné dôkazy a nebol ani uskutočnený výsluch svedkov k čomu odvolací súd uvádza, že túto odvolaciu námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Z obsahu podaného odvolania a rovnako ani z obsahu spisu (do času vydania čiastočného rozsudku) nevyplýva, nevykonanie ktorých listinných dôkazov a výsluch ktorých svedkov považoval žalovaný za porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Z obsahu spisu, ako ani z obsahu odvolania žalovaného nevyplýva, či neboli vykonané ním navrhované dôkazy a výsluch svedkov alebo tie, ktoré boli navrhované žalobcom. Odvolací súd poukazuje na to, že z obsahu spisu (do vydania čiastočného rozsudku) nevyplýva, aby žalovaný navrhol vypočuť svedkov alebo navrhol vykonať iné dôkazy. Pokiaľ sa týka svedkov a vykonania dôkazov, na ktoré poukazoval žalobca, tu odvolací

súd uvádza, že súd prvej inštancie v tejto časti konania vykonal žalobcom navrhované listinné dôkazy, ako to vyplýva z bodu 6. odôvodnenia čiastočného rozsudku. Výsluch svedkov súd prvej inštancie v tomto štádiu konania nevykonal, nakoľko žiadna zo sporových strán, t.j. ani žalobca nenavrhol nariadiť výsluch svedka, pričom z ustanovení Civilného sporového poriadku jednoznačne vyplýva, že výsluch svedka možno nariadiť len na návrh. Pokiaľ žiaden návrh na výsluch svedkov nebol súdu prvej inštancie predstretý, potom súd prvej inštancie nemohol svedkov vyslúchnuť.

24. Žalovaný v podanom odvolaní ďalej namietal, že z obsahovej stránky sa napadnutý čiastočný rozsudok javí ako rozsudok pre zmeškanie, avšak pre jeho vydanie neboli splnené podmienky upravené zákonom. Odvolací súd uvádza, že v priebehu konania, konkrétne na prvom pojednávaní konanom dňa 27.08.2021 (č.l. 137 a nasl.) právny zástupca žalobcu podal návrh na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného, avšak súd tento návrh zamietol z dôvodu, že neboli splnené podmienky pre jeho vyhlásenie, keďže spornou bola otázka, kto je oprávnený konať za žalovaného. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie nevydal rozsudok pre zmeškanie žalovaného, avšak keďže v tomto štádiu konania dospel k nespornosti žalobcom uplatneného nároku na vrátenie sumy vo výške 5.000,- Eur, rozhodol čiastočným rozsudkom, keďže Civilný sporový poriadok umožňuje vydať v priebehu konania aj takúto formu rozsudku. Tu odvolací súd zdôrazňuje, že nemožno zamieňať rozsudok pre zmeškanie žalovaného s čiastočným rozsudkom, pretože čiastočným rozsudkom sa rozhoduje vtedy, keď je o určitej časti žalobou uplatneného nároku nepochybné, ako má súd rozhodnúť, zatiaľ čo rozsudok pre zmeškanie žalovaného (kontumačný rozsudok) je osobitným druhom rozhodnutia, ktorý predstavuje sankciu za určité zákonom vymedzené formy procesnej pasivity žalovaného. Z odôvodnenia napadnutého čiastočného rozsudku je však zrejmé, že súd prvej inštancie vyhovel časti žalobcom uplatnenej sumy vo výške 5.000,- Eur nie z dôvodu sankcie za správanie žalovaného vymedzené zákonom, ale z dôvodu, že v tejto časti neboli skutkové zistenia stranami rozporované a preto súd prvej inštancie v tejto časti vyhovel. Z uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil aj túto odvolaciu námietku žalovaného za nedôvodnú.

25. Žalovaný ďalej namietal, že v konaní nebolo preukázané neudelenie súhlasu obecným zastupiteľstvom žalobcu na prijatie pôžičky k čomu je potrebné uviesť, že žalobca v tomto smere predložil prehlásenie bývalej poslankyne obecného zastupiteľstva a účtovníčky, z ktorých nevyplývalo udelenie súhlasu obecným zastupiteľstvom žalobcu, zatiaľ čo žalovaný uvedené žiadnym relevantným spôsobom nepoprel. Na základe uvedeného tak možno dospieť k záveru, že ani táto odvolacia námietka neprinesla do konania nič nové.

26. Napokon žalovaný v podanom odvolaní nesúhlasil ani s bodom 5. odôvodnenia napadnutého čiastočného rozsudku, poukazujúc na to, že na pojednávanie konané dňa 27.08.2021 sa ospravedlnil včas a objektívnymi dôvodmi, pričom dôkazy sa nachádzajú v súdnom spise. Odvolací súd však poukazuje na to, že uvedené ospravedlnenie nie je súčasťou obsahu spisu v listinnej a ani v elektronickej podobe a jeho súčasťou nebolo ani v deň konania nariadeného pojednávania, keďže v dôsledku podaného návrhu žalobcu na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalovaného bolo toto pojednávanie prerušené za účelom zisťovania doručenia ospravedlnenia žalovaného, pričom bolo zistené, že žiadne ospravedlnenie nebolo doručené ani na emailovú schránku asistentky konajúcej sudkyne, podateľňu, elektronický súdny spis a informačné centrum (viď č.l. 136). Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní neuviedol kedy mal spomínané ospravedlnenie zaslať súdu a ani nepreukázal jeho zaslanie, resp. doručenie súdu prvej inštancie, potom nebolo možné tejto odvolacej námietke vyhovieť len na podklade nepreukázaných tvrdení žalovaného. Súd prvej inštancie tak postupoval správne vo vzťahu k prijatým záverom uvedeným v bode 5. odôvodnenia jeho čiastočného rozsudku.

27. Odvolací súd len na okraj poukazuje na to, že pokiaľ žalovaný mienil ospravedlnenie z účasti na pojednávaní nachádzajúce sa na č.l. 127 a 128, v ktorom poukazoval na objektívny dôvod, a to nástup jeho splnomocneného zástupcu na kúpeľnú liečbu od 04.08.2021 do 25.08.2021, tak toto ospravedlnenie nie je relevantným vo vzťahu k pojednávaniu konanému dňa 27.08.2021, keďže išlo o ospravedlnenie z účasti na pojednávaní, ktoré sa malo konať dňa 19.08.2021 o 10:00 hod., pričom žiadosti žalovaného o odročenie pojednávania bolo vyhovené a nový termín pojednávania bol stanovený na deň 27.08.2021, z ktorého sa žalovaný už preukázateľne neospravedlnil a ani nežiadal uvedené odročiť.

28. Vo vzťahu k čiastočnému rozsudku odvolací súd uvádza, že žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti a dôkazy, ktoré by boli spôsobilé prívodiť zmenu čiastočného rozsudku. Podľa

názoru odvolacieho súdu dospel súd prvej inštancie k správne názoru ohľadom absolútnej neplatnosti uzatvorených zmlúv medzi bývalou starostkou žalobcu a žalovaným, keďže neboli dodržané zákonné podmienky upravené už v spomínanom § 11 ods. 4 a § 13 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, teda uzatvorenie zmluvy o pôžičke nebolo odsúhlasené obecným zastupiteľstvom žalobcu. Na uvedenom nemení nič ani tá skutočnosť, že žalovaný s ohľadom na okolnosti prípadu pravdepodobne ani nemal vedomosť o tom, že obecné zastupiteľstvo uvedené neschválilo, nakoľko ako sám uviedol vo svojej replike k žalobe, rozhodnutie obecného zastupiteľstva mu predložené ani nebolo. Ak teda nedošlo k platnému uzatvoreniu zmlúv o pôžičke a ani k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov žalobcovi, či už do jeho pokladne alebo na bankový účet, žalobca tak v podstate nemal ani čo vrátiť žalovanému, preto vyplatenie sumy vo výške 5.000,- Eur žalovanému (uvedené žalovaný nepoprel ani v podanom odvolaní) nemožno potom hodnotiť inak, ako vzniknuté bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré je povinný vrátiť žalobcovi.

29. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

30. Ďalej sa odvolací súd zaoberal odvolaním žalovaného proti konečnému rozsudku.

31. Žalovaný nesúhlasil so zamietnutím jeho návrhu na výsluch svedkov majúci za to, že ich výsluchom by došlo k zmene skutkového stavu v predmetnom prípade. Žalovaný v priebehu pojednávania navrhol vypočuť svedka A. B., ktorý mu požičal peniaze za účelom ich ďalšieho požičania žalobcovi, avšak výsluch tohto svedka by do konania nepriniesol žiadne nové a relevantné skutočnosti, pretože v konaní nebolo sporným reálne poskytnutie finančných prostriedkov zo strany žalovaného, ale subjekt, ktorému boli poskytnuté. Napriek tomu, že uvedený svedok mal byť prítomný aj pri mimosúdnych rokovaníach s bývalou starostkou žalobcu a teda dosvedčiť tak, že finančné prostriedky boli poskytnuté žalobcovi a nie na súkromné účely jeho bývalej starostky, uvedená výpoveď by vo vzťahu k týmto skutočnostiam nepriniesla v podstate nič nové, pretože rovnako ako žalovaný, tak aj tento svedok boli s najväčšou pravdepodobnosťou uvedení do omylu v prípade subjektu, ktorému je pôžička poskytovaná, ako to vyplýva zo súdneho spisu (viď č.l. 221 a 222 – výpoveď bývalej starostky žalobcu vo veci podozrenia z prečinu podvodu). Rovnako tak nepodstatnou bola aj výpoveď účtovníčky žalovaného, ktorá uvedenú pôžičku zaúčtovala v účtovníctve žalovaného, keďže v tomto prípade nebolo smerodajné, ako a či bola pôžička zaúčtovaná v účtovníctve žalovaného, ale či bola zaúčtovaná v účtovníctve žalobcu, keďže sa jedná o obec, ktorá má zo zákona povinnosť účtovať a evidovať všetky finančné operácie. Napokon žalovaný navrhoval vypočuť svojho bývalého konateľa A. B. st., avšak ani tento výsluch (podobne ako výsluch svedka A. B.) by do konania nepriniesol žiadne také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé prívodiť zmenu v skutkových zisteníach súdu prvej inštancie, preto správne boli tieto návrhy na dokazovanie súdom prvej inštancie zamietnuté.

32. K námietke žalovaného, že mu boli vydané aj príjmové a výdavkové potvrdenia zo strany žalobcu, resp. jeho bývalej starostky, ktoré boli opatrené aj pečiatkou žalobcu, čo má preukazovať poskytnutie peňažných prostriedkov priamo žalobcovi odvolací súd uvádza, že len samotné vyhotovenie týchto potvrdení opatrených úradnou pečiatkou žalobcu ešte nemá za následok preukázanie, že peňažné prostriedky boli poskytnuté priamo žalobcovi. Vzhľadom na to, že žalobca je obec, bolo potrebné, aby tieto peňažné prostriedky boli aj zaúčtované samotným žalobcom, čo sa však nestalo. Uvedené tak dôvodne vzbudzuje pochybnosť o tom, že poskytnuté peňažné prostriedky sa vôbec nedostali do dispozície žalobcu a žalobca tým pádom nebol povinný nič vracať žalovanému, a to ani z titulu neplatne uzatvorených zmlúv o pôžičkách. Tu nemožno prisvedčiť ani tomu tvrdeniu žalovaného o bezdôvodnom prijatí sumy 9.500,- Eur na strane žalobcu, pretože v priebehu konania bolo nesporne preukázané, že žalobca reálne uvedenú sumu finančných prostriedkov neobdržal, keďže bývalou starostkou žalobcu neboli tieto vložené či už na účet žalobcu alebo priamo do jeho pokladne. Ak teda žalobca reálne neobdržal sumu 9.500,- Eur, nemohlo na jeho strane ani vzniknúť bezdôvodné obohatenie.

33. Obdobne sa odvolací súd nestotožnil ani na opakovane poukazujúcu námietku res iudicata, keďže rovnako ako súd prvej inštancie, ani odvolací súd nemal za to, že došlo k jej naplneniu. V prípade spomínaného trestného konania, v ktorom bola bývalá starostka žalobcu právoplatne odsúdená bola trestne stíhaná za skutok, že v období od 01.03.2019 až 30.11.2019 opakovane vyberala finančné prostriedky z bankového účtu žalobcu alebo priamo z jeho pokladne na nezistené účely, čím žalobcovi vznikla škoda vo výške 18.972,76 Eur, ktorú bola povinná aj nahradiť, pričom v predmetnom prípade

došlo k úhrade žalovaných súm priamo obcou, a to z titulu údajne uzatvorených zmlúv o pôžičke. Navyiac z odmietnutia trestného oznámenia A. B., ktoré predložil žalovaný do súdneho spisu (č.l. 220 - 228) vyplýva, že suma 5.000,- Eur mala byť zo strany bývalej starostky žalobcu uhradená v nezistený deň roku 2018, preto nie je možné uvedený trestný rozsudok považovať za prekážku res iudicata, keďže v ňom bolo rozhodované o iných peňažných nárokoch žalobcu. Napokon ani samotný žalovaný neuviedol v priebehu konania alebo v podaných odvolaniach, kedy presne malo dôjsť k úhrade sumy 5.000,- Eur, pričom uvedenú skutočnosť mohol v konaní namietat' už skôr.

34. Odvolací súd vo vzťahu k nároku uplatnenom v exekučnom konaní a k záverom prijatým súdom prvej inštancie uvádza, že sa s nimi stotožňuje v celom rozsahu a rovnako má za to, že suma zaplatená žalobcom v rámci exekučného konania nie je sumou zaplatenou bez právneho dôvodu, keďže v uvedenom čase exekučný súd konal na základe predloženého exekučného titulu, a to notárskej zápisnice, v ktorej bývala starostka žalobcu uznala dlh voči žalovanému, pričom exekučný súd mal za to, že tento exekučný titul je materiálne a aj formálne vykonateľný, navyiac žiaden z účastníkov exekučného konania (najmä žalobca ako povinný) nenamietal vykonateľnosť tohto exekučného titulu. Až následne vyšlo najavo, že uzatvorené zmluvy o pôžičke sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi, keďže tieto pôžičky neboli v zmysle zákona schválené obecným zastupiteľstvom žalobcu. Preto bolo aj uznanie dlhu bývalou starostkou obce neúčinným právnym úkonom. Na základe uvedeného tak možno totožne dospieť k záveru, že žalobca v priebehu exekučného konania uhradil zvyšok dlžnej sumy, t.j. 4.500,- Eur, trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 182,24 Eur a súdneho poplatku za udelenie poverenia vo výške 16,50 Eur z neplatného právneho úkonu. Tieto prostriedky je preto žalovaný povinný vydať žalobcovi.

35. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

36. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. konečný rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

37. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p., tak že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 C.s.p..

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).